

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗENRI BARBUSSE

ΔΥΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Καθόντουσαν πλάι στη φωτιά, όταν ο Τζών Πέτερο άρχισε να διηγείται την ακόλουθη ιστορία :

— Τόν περασμένο χειμώνα βρισκόμουνα στο Λέστιν της Β. Αμερικής. Σ' ένα από τα κεντρικότερα μέρη του Λέστιν ο Ίωνας Ντέβερ είχε από καιρό άνοιξει ένα μικρό μαγαζί στο οποίο πουλούσε κρασί και μαγειρεύε φαγητά κατάλληλα μόνο για τους λίγους μελεηδές που σύναζαν στο κρασοπουλείο του. Ο Τζών Ντέβερ ήταν ένας τέλειος τύπος άμερικανού τοκογλύφου, γιατί εκτός από την παρομιώδη του ταγκουριά, εδάνειζε κιόλας μερικά χρήματα υπό τόν όρον όμως πάντοτε να του δώσης πολύτιμα ενέχυρα, τα οποία θά έχανε αν δεν κατώρθωνες να του ξεφλήσης τὸ χρέος σου. Έτσι ο Ίωνας Ντέβερ, βοηθώντας και τους πελάτες του μαγαζιού του, είχε κάνει άρκετη περιουσία, όταν έτυχε να τόν γνωρίσω.

Ο άνθρωπός αυτός, που δεν ήτανε παραπάνω από τριανταπέντε ετών, όταν με πρωτοείδε να μπαίνω στο μαγαζί του, ήθε και με σεβήθηκε μόνος του, δείχνοντάς μου έτσι μια όλος εξαιρετική περικοπή, πράγμα που μ' έκανε να τόν συμπαθήσω πολύ, γιατί—έδω που τὰ λέμε—ο Ντέβερ, εκτός από την ταγκουριά του και τὸ πάθος που είχε για τὰ χρήματα, δεν ήταν και κακός άνθρωπος. Είχε πολύ καλούς τρόπους όταν σου μιλούσε, φρόνιζε πάντοτε στο μαγαζί του να εύχαιριστή με την καθαριότητα και την προθυμία του, δλους τους καλούς πελάτες που είχε και στο κάτω-κάτω, μπορούσε και κάποτε, στην ανάγκη σου, να τὸν ζητήσης και μερικά χρηματάκια, έστω και μ' αυτούς τους βαρείς δρους που σου είπα πριν.

Στην ίδια συνοικία και στον ίδιο μάλιστα δρόμο του Λέστιν, λίγο μὸν πέρα από την ταβέρνα του Ίωνά Ντέβερ, ο Μπασκέ Σούλιβαν με τή γυναίκα του διατηρούσαν επίσης κι' αὐτοί, μια άλλη όμοια ταβέρνα, λίγο μεγαλύτερη από την ταβέρνα του Ίωνά. Το ζεύγος Σούλιβαν, η' αλήθεια είνε, πὸς είχε περισσότερες συμπαιθειες από τόν Ντέβερ, γι' αὐτὸ κι' η' ταβέρνα τους, κάθε ραδάκι γέμιζε από ένα σωρό κόσμο, που έτρεχε εκεί, ἀφ' ενός να πη κανένα ποτηράκι κρασί και ἀφ' ἑτέρου—έτσι τουλάχιστον έλεγαν οί κακὲς γλώσσες—για να κντάρη και λίγο τὰ φραϊά μάτια της «Κυρίας Μπέση», όπως συνήθιζαν να φωνάζουν όλοι τή γυναίκα του Μπασκέ Σούλιβαν. Και να σου πῶ δεν είχαν άδικο. Η' κυρία Μπέση ήταν μια πολύ νόστιμη γυναίκα. Ξανθή, ύψηλή, μόλις θά είχε κλείσει τὰ 20 χρόνια της. Ήταν από νείνες τίς γυναίκες, που με τήν πρώτη ματιά που θά σου ρίξουν σε κάνουν να θέλγης με κάθε τρόπο να τις ξαναϊδής. Ένα μικρό χαριτωμένο προσωπάκι και δυο μεγάλα μαύρα μάτια που χαμογελοῦσαν πάντοτε και που ξυποῦσαν κάθε στιγμή στην ψυχή σου, ένα αίσθημα παράξενο, που έμοιαζε, πότε σαν άγνός έρωτας και πότε σαν μια άκατανίκητη επιθυμία για ένα θεαυό φίλ, σ' έκείνο τὸ μικρὸ μεμπεδίστιο προσωπάκι.

Η' Μπέση όμως δεν φαινόταν να πολυπροσέχη τίς ερωτικές εκδηλώσεις τὸν πελατῶν τὸν μαγαζιού της. Έκτός από ένα συνήθισμένο χαμόγελο με τὸ όποιο υπεδέχτο όλους όταν εμπαιναν στη ταβέρνα της, δεν φαινόταν διατεθειμένη να δώση τίποτε άλλο. Η' Μπέση αγαπούσε πολύ τὸν άντρα της και ήταν πολύ εύτυχημένη μαζί του.

Έτσι είχαν τὰ πράγματα, όταν, για κακή τύχη της ωραίας αὐτῆς γυναίκουλάς, ένα βράδυ ο άντρας της, ο Μπασκέ Σούλιβαν, βροθήκε σκοτωμένος έξω από τὸ μαγαζί του. Τὸν είχαν παραφυλάξει και τὸν πυροβόλησαν ξαφνικά καθώς γύριζε ἀπ'έξω. Ποιὸς ήταν ο δολοφόνος ; Κανείς δεν ήξερε...

Θά είχαν περάσει τρεῖς ημέρες μετά τή δολοφονία όταν ένα βράδυ βλέπω έκκληκτος την Μπέση να έρχεται σπίτι μου. Στην άρχή ταραχτικά, γιατί δεν ήταν δυνατό να εξηγήσω τήν αἰτία της έπισκέψώς της.

— Ξέρετε ; μου λέει, βιαστική όπως ήταν, ο άνθρωπος που σκότωσε τόν άντρα μου είνε ο Ίωνας Ντέβερ !

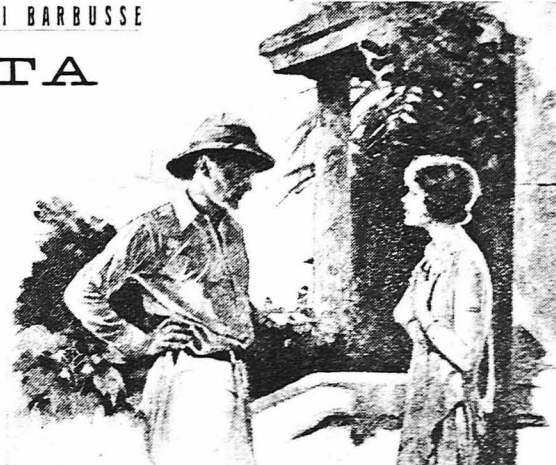
Νέα έκπληξη με κατέλαβε.

— Μά πὸς τὸ λέτε αὐτό ; της ἀπήνησα, ο Ντέβερ υπέδειξε στην υπόθεση αὐτή ένα πολύ φανερό : "Α λ λ ο θ ι."

Έκείνη όμως έπέμενε. Αφού κούνησε χαρακτηριστικά τὸ μικρὸ άγγελικό της κεφαλάκι και χτύπησε με πείσμα τὸ χεράκι της στο τραπέζι, μου είλε ύστερα δυνατό :

— Είμαι βεβαία, βεβαιοτάτη, Κύριε ! Ο Ντέβερ μὰς μισούσε, μὰς κατέδιωκε, ήταν ένας φοβερός αντίζηλος τὸν μακαρίτη τὸν άντρα μου. Αὐτὸς τόν σκότωσε. Ήθελε να τόν βγάλη από τή μέση, για να πάρη τήν πελατεία μου...

Προσάθησα να τήν ήσυχάσω από τήν ταραχή της λέγοντάς της πὸς ὄλ' αὐτὰ δεν ήτανε παρὰ ἀπλή

υπόψια και πὸς δεν άρχούσαν για ν' άποδοθῆ στον Ντέβερ μὰ τέτοια κατηγορία.

— Πρέπει να ύπάσχουν άποδείξεις, της είπα, αὐτὰ ὅλα δεν είνε άρκετὰ για να τόν συλλάβουν.

Τότε εκείνη κούνησε πάλι μελαγχολικά τὸ κεφάλι της και σηκώθηκε για να φύγη...

— "Αχ ! Κύριε, μου είπε τήν ὅρα που φορούσε τὰ γάντια της. Μόνον σε σὰς, επειδή έτυχε να σὰς γνωρίσω τελευταία, άποφάσισα να έλθω να τὰ είπὸ σήμερα. Είμαι βέβαιη πὸς δεν θά κάνετε λόγο...

— Μπὰ ! τί λέτε ; Κυρία Μπέση... Να είσθε ήσυχη γι' αὐτό...

Και έτσι η' Κυρία Σούλιβαν, ἀφού μ' έχαιρεττες έφυγε ἀπ' το σπίτι μου, χωρίς έννοείται ν' αλλάξη τήν ιδέα που είχε για τὸ δολοφόνο τὸν άντρα της...

Θά είχαν περάσει ἑξή μήνες περίπου. Ο θάνατος τὸν Μπασκέ Σούλιβαν είχε φέρει τήν καμμένη τή Μπέση σε οικονομικό αδιέξοδο κι' έτσι η' δυστυχισμένη γυναίκα, άπεφάσισε να ζητήση δουλειά για να ζήση. Έκείνες τίς ημέρες ο Ίωνας Ντέβερ ζητούσε μια καλή βοηθο στο μαγαζί του και η' Μπέση, που δεν είχε άλλο καμιά πρότασι εργασίας, αναγκάστηκε να δεχθῆ τή θέση της σερβιτόρας στην ταβέρνα του.

Ο καιρός περνούσε και ο Ίωνας ήταν ένθουσιασμένος από τή νέα του ύπαλληλο. Η' πελατεία τὸν μαγαζιού του είχε διπλασιασθῆ, τὰ θέληγτρα της Μπέσης τὸν κουβαλοῦσαν κάθε ημέρα και καινούργιους πελάτες, κι' έτσι ο Ίωνας, που δεν είχε παύσει ούτε μια στιγμή να μὴ λαχταράη κι' αὐτὸς τήν ωμορφή Μπέση, σκέφθηκε πὸς τὸ καλύτερο που είχε να καμῆ ήταν να τήν παντρευθῆ...

Σ' ένα μήνα κι' ὅλας τὰ πράγματα κανονίσθηκαν και οί γάμοι τὸν Ίωνά με τήν Μπέση έγιναν μια Κυριακή στη Μητροπολι τὸν Λέστιν. Ο Ίωνας είχε άποκτήσει έτσι μια θελκτική συντροφὸ τὸν βίου του και τὸν... μαγαζιού του.

Μὸ κατά διαβολική σύμπτωση, δεν είχε περάσει ακόμα ένας χρόνος, από τή δολοφονία εκείνη τὸν Μπασκέ Σούλιβαν και ένα άπογευμα, στο ίδιο μέρος, βρήκαν δολοφονημένο τὸν γιατρὸ Μπαμπινι. Από τὸ πτώμα, τὸν ὅποιον είλατε τὸ πορτοφόλι, που καθώς απέδειχθη ὅστερα, είχε μέσα τὸ σεβαστὸ ποσό τῶν 5 ὀθῶ δολλαριων. Προφανῶς έπρόκειτο περὶ ληστείας, αλλά και αὐτὴ τή φρασὸ σταθῆκε άδύνατον να βρεθῆ ο δολοφόνος.

Ο άνακριτῆς με τόν αστυνομο τὸν Λέστιν, έκαλεσαν στα γραφεία του όλους όσους είχαν κάποια σχέση με τόν δολοφονηθέντα γιατρὸ. Ο καθένας ἀπ' αὐτούς δεν θά μπορούσε να ξεφυγή τήν σύλληψη, αν δεν απέδεικνε, αυφωανα με μια ασυγχρότατη διαταγή τὸν Νομαρχου της περιφερείας ένα φανερό άλλοθι. Στην άνακριτο είχα κληθῆ κι' εγὼ, καλὸς φίλος τὸν Μπαμπινι, καθώς και ο Ίωνας Ντέβερ, στοῦ ὁποιόν τὸ μαγαζί ο μακαρίτης ο γιατρός Μπαμπινι έσυχναζε σχεδόν κάθε ημέρα.

Εγὼ, ἀποδείξας πὸς τήν ημέρα της δολοφονίας ήμουν άρρωστος με πυρετὸ στο κρεβάτι, ἀπολύθηκα άμέσως, τὸ ίδιο δὲ συνέβη και με τόν Ίωνά, ο ὅποιος λοχτήριστη πὸς τὸ άπογευμα εκείνο τὸ φόνου,βρισκότανε με τήν γυναίκα του στον κινηματογράφο.

Μά μόλις γύρισε στο μαγαζί του και είλε στη

Βρήκαν δολοφονημένο τὸν γιατρὸ Μπαμπινι...

γυναίκα του την αιτία για την όποιαν τον απέλυσαν, εκείνη έγινε
εξάλλη και του φώναξε κατάμουτρα :

— Είσαι ψεύτης. Δεν είμαστε στον κινηματογράφο. Γιατί είπες
ψέματα ; Τώρα θά ιδής τι θά σοῦ κάνω .. Καί χωρίς νά περιμένη
καμιά ἀπάντησι ἀπό τόν άντρα της, ἡ Μπέση τρέχει στήν ἀστυνομία,
ἀνεβαίνει τις σκάλες και σέ δύο λεπτά βρίζεται μπροστά
στόν ἀστυνόμο...

— Κύριε ἀστυνόμε, τοῦ φωνάζει... ὁ άντρας μου σᾶς εἶπε ψέ-
ματα. Ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα ἦταν μόνος του στό μαγαζί και μάλι-
στα τὴν ὥρα της δολοφονίας πού κατέβηκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου νά
τόν βρῶ, δὲν ἦταν στό μαγαζί μας; ἔλειπε...

Φαντάζεσαι φίλε μου, τι έγινε; ὁ ἀστυνόμος ἐκάλεσε πάλι τὸν
Ἰωνᾶ, τὸν ἀνέκρινε ἐκ νέου και ἐπειδὴ ἄρχισε νά λέφτη σ' ἕνα
σφοδρὸ ἀντιφάσεις, τὸν συνέλαβε ὡς ὑποπτο.

Σέ λίγες ἡμέρες ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ γιατρὸς Μπαμπίνι
σοποῦθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά πάρη με κάθε τρόπο,
τὸ χοντρό του πορτοφῶλι και σέ λίγο καιρό, βοηθοῦσε πάντοτε
της Μπέση, ἀνακαλύφθηκε ἐπίσης πῶς ὁ δολοφόνος τοῦ μακαριτη
τοῦ Μπάσσε Σούλιβαν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν κακοῦργο τὸν
Ἰωνᾶ Ντέβερ.

Ἡ δίκη ὡρίσθη πολὺ σύντομα και ὁ κατηγορούμενος Ἰωνᾶς
Ντέβερ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Ὅταν τὴν ἄλλη ἡμέρα της ἀπο-
φάσεως, ὁ Ἰωνᾶς Ντέβερ ἄφησε τὴν τελευταία πνοή ἐπάνω στό
σχοινί της ἀγγόνης, ἡ Μπέση ἤρθε πάλι σπίτι μου.

— Τά βλέπεις μοῦ εἶπε γελαστή. Τόν ἐκδικήθηκα κύριε. Τόν
ἐκδικήθηκα...

— Ἐκανε πολὺ καλά, της εἶπα σέ λίγο, ἀφοῦ τὴν ζύτταξα
πρὶν στὰ ὄρατα της μαῦρα μάτια, πού ἔλαμπαν ἀπὸ μιὰ ρομφή και
ἀόριστη χαρά. Ἡ ἀλήθεια πού εἶπε ἔφερε στὸ φῶς δύο μεγάλα
ἐγκλήματα.

Ἡ Μπέση δὲν ἠτόρεσε νά μοῦ πῆ τίποτε ἄλλο· ὅλη ἐκείνη ἡ
χαρὰ πού αἰσθάνθηκα ὅτι εἶχε μέσα της ὅταν πρωτομπήκε σπίτι
μου, τὴν εἶδα ἔξωφρα ν' ἀλλάξῃ σ' ἕνα ἀκατανίκητο πόνο πού
βάραινε τὸ ζα τὴν ψυχὴ της.

— Καί τώρα πάλι μόνη στόν κόσμο, ἠυθύρισε σέ λίγο, μέσα
στὰ δάκρυα, πού ἔπνιγαν τὰ λόγια της.

Ἦταν ἀλήθεια μιὰ πολὺ ἄτυχη, μιὰ πολὺ δυστυχισμένη γυναίκα.

Henri Barbusse

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ἄ Ὁ Ροσσίνι, ὡς γνωστόν, δὲν διακρίθηκε μόνον στή μουσικὴ ἀλλὰ
και στή... γαστρονομία ! Ἦταν περιφημος καλοφαγάς και ὅλα τὰ
περισεύματα τῶν χορημάτων του τὰ ἔδευε μόνον γιὰ νά ἰκανο-
ποιήσῃ τὸ... καλομαθημένο στομάχι του !

Ἡ Γερμανικὴ ἐπιθεώρησις «Μουσικὴ» δημοσιεύει τελευταίως με-
ρικὰ ἰδιόρρυθμα ἀξιώματα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μουσικοσυνθέτου,
τὰ ὁποία ἀναφέρονται στή σπουδαιότητα της καλοφαγίας !

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ συνθέτης τοῦ «Κουρέως της Σεβίλλης»
λέει τὰ ἑξῆς :

— Ὅ,τι εἶνε ὁ ἔρωσ γιὰ τὴν ψυχὴ, τὸ ἴδιο εἶνε και ἡ ὁρεξὴ
γιὰ τὸ στομάχι.

— Τὸ στομάχι μας εἶνε ὁ μεγάλος μαέστρος ὁ ὁποῖος διευθύνει
και θέτει σέ κίνησι τὴ μεγάλη ὀρχήστρα τῶν παθῶν μας.

— Τὸ ἄδειο στομάχι μοῦ ἔκανε πάντοτε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς χα-
λασμένης σάλπιγγας ἡ ὁποία γχορνιάζει θνητωμένη διαρκῶς ἡ ἑνὸς
φλαοῦτου τὸ ὁποιο φαρτσοῦ ἀηδέστατα... Ἄπ' ἐναντίας τὸ γε-
μάτο και καλομαθημένο στομάχι εἶνε τὸ ἠχητικὸ τρίγωνο της ἡδο-
νῆς, τὸ τύμπανο της χαρᾶς !.

— Τὸ καλὸ φαί, ὁ ἔρωσ, τὸ τραγοῦδι και ἡ καλὴ χώνεψι εἶνε
στ' ἀλήθεια οἱ τέσσερες θαυμασιες πράξεις της... κομικῆς ὀπερας ἡ
ὁποία ὀνομάζεται... ζωὴ και ἡ ὁποία πρέπει νά περνᾷ πάντοτε
μὲ γλῆντι.

— Ὅποιοι ἀφήνει τὴν ἡδονὴ τοῦ στομαχοῦ γιὰ νά τρέξῃ πίσω
ἀπὸ ἄλλες ἡδονές του μὴ κάνει τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου πάσχοντος
ἀπὸ... ἡλιδιότητα !

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ —

Τὸ πένθιμο τραγοῦδι Τοῦ Λεοπάρδι

Στάσου γιὰ πάντα, καρδιά μου ! Στάσου ! Εἶνε περιττὸ πιά νά
χτυπᾷς ! Ἐκείνη ἐχάθηκε, ἐχάθηκε γιὰ πάντα !

Μέσα μου νοιώθω τώρα σβυσμένες τις ἐλπίδες μου, νεκρὰ τὰ
ὄνειρά μου. Γιατί λοιπὸν χτυπᾷς ἀκόμα. ἐσὺ φτωχὴ καρδιά ;

Ἐκείνη ἐχάθη, ἐχάθηκε γιὰ πάντα ! Τίποτα δὲν ἔξιζει πιά, ὅστε-
ρα ἀπ' τὸ χωρισμὸ αὐτὸ, ὅστερα ἀπὸ τὸν ὀλεθρο, ἀπ' τὴν δόλυν
μέσα στήν ὁποία πνίγεται τώρα ἡ ζωὴ μου...

Πᾶψε λοιπὸν κι' ἐσὺ τοὺς χτύπους σου, καρδιά. Στάσου ! Στα-
μάτησε ! Ἠσύχασε γιὰ πάντα...

Στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τῶν νεκρῶν τὸ νοῦ μου φέρνω... Στάσου
καρδιά, σταμάτησε !

Μονάχα ὁ θάνατος μπορεῖ πιά τώρα τὴν ψυχὴ μου νά λυτρώσῃ,
ἀπὸ τόσα βάσανα ! Μονάχα ὁ θάνατος !

Στάσου λοιπὸν καρδιά, σταμάτησε, σταμάτησε γιὰ πάντα.

Τὸ χαίρε Τοῦ Bürger

Θά πάω στ' ἀκρογιάλι νά σοῦ ρίξω τὸ φιλί μου.
Ἄνεμος πού ἔρχεται ἀπ' τὴ θάλασσα, ἀγάπη μου, θά σοῦ τὸ
φέρῃ..

Πρῶτ'—πρῶτ' θά πάω στ' ἀκρογιάλι και θ' ἀνεμίσω τὸ μαντήλι
μου... Καί ὁ ἀγέρας πού θάρχεται ἀπ' τὴ θάλασσα θά σοῦ τὸ φέρῃ
τὸ μαντήλι μου στὰ πόδια σου... ὦ ! ναί ! ἀγάπη μου ὁ ἀγέρας
θά σοῦ φέρῃ τὸ μαντήλι μου στὰ πόδια σου !...

Τὰ δάκρυα πού χύνεις, ὄρατο χορῆται της ἀγάπης, ἐκεῖ μακρῶ...
τὰ βλέπω, ναί ! τὸ βλέπω...

Μά ἐγὼ τὸ χαίρε τώρα θά σοῦ πῶ... Τὸ τελευταῖο χαίρε !...

Και στ' ἀκρογιάλι πού θά πάω τὸ πρῶτ' και με τὸν ἀνεμο πού
τὰ φιλιά μου θά σοῦ στείλω, τὸ χαίρε πάλι θά σοῦ πῶ, τὸ χαίρε...
Τὸ τελευταῖο χαίρε της ἀγάπης μας !

Ἐπέθανε... Τοῦ Πῶλ - Φερ

Ἡ κόρη ἐπέθανε, ἡ ἀγάπη μου ἐπέθανε ! Ἐπάνω στις ἀγάπες
της, στὰ χάδια της, ἄφησε σήμερα τὴν τελευταία της πνοή...

Τὴν πῆγαν στόν τάφο τὴν ἀγάπη μου, στὸ χῶμα τὴν ἐθάψανε
πρῶτ'—πρῶτ'. Τὴν ἔαπλωσαν ἐκεῖ μονάχη, ὀλομόναχη κάτω ἀπ' τὰ
κυπαρίσσια !

Κι' ἐγὼ κοντὰ στόν τάφο ἐκείνο της ἀγάπης μου ἔμεινα ἄργα
τὸ βράδυ... Κι' ἐγὼ ἐκεῖ ἔκλαψα, ὦ ! ἔκλαψα πολὺ...

Ἡ κόρη ἐπέθανε ! Ἡ ἀγάπη ἐπέθανε ! Ἄς ποῦμε ἀκόμα τὸ
στερνὸ τὸ μοιρολόγι στὴ θανή της...

Ἄς κλάψουμε ἀκόμα τὸ χαριόγελο πού ἐχάθη...

Κι' ὅστερα ἄς φύγουμε μακρῶ, πολὺ μακρῶ ἀπ' τὸν κόσμο
αὐτὸ τὸν μάταιο και τὸν πλάνο...

Γιατί ἐκεῖ, σ' ἄλλες χῶρες, σ' ἄλλους τόπους—σὲ παραδείσιους
τόπους—ὑπάρχει ἴσως ἐλπίδα νά ἔναβαροῦμε τὴν ἀγάπη ἐκείνη, τὴν
ἀγάπη πού πέθανε γιὰ πάντα...

Στὴ σκιά της Τοῦ Πιερ - Λουί

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι, ἀγαπημένη... Πόσον καιρὸ σ' ἐθρή-
νησα, πόσο καιρὸ σ' ἔκλαψα !..

Στὴν ἐρημὴ πηγὴ μεθυσμένος ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν
τοῦ δάσους ἤρθα ἀπὸ τὴ χαρσυχὴ γιὰ νά σέ συναντήσω...

— Δὲν με γνωρίζεις λοιπὸν φτωχὴ ψυχὴ ;

Ἦρθα ἀπὸ τὴ ζωὴ πού μ' ἄφησε, ἤρθα κοντὰ σου γιὰ νά σέ πά-
ρω στὰ φτερά μου... Ἐλα ! Πλησίασε φτωχὴ ψυχὴ ! Πλησίασε !

Στοὺς ἀνθισμένους κάμπους κάτω στὴ ζωὴ πού ἄφησε, θά ἔνα-
ναῖδῃς και πάλι τοὺς συνειδησιμένους περιπάτους μας, θά ἔναναῖδῃς
και πάλι τὸ γοργοκίνητο νερὸ τὴν ἐρημὴ πηγῆς νά τρέξῃ... Ἐλα...
Πλησίασε ! Μὴν τρέμεις ! Ἐγὼ εἶμαι φτωχὴ ψυχὴ. Ἐγὼ, ὁ ἀγα-
πημένος σου !..

